

L u g g e m i s s e d.

I.

Oli üks veike terrane tüttarlaps, Maria nimmi, kaksistkümmend aastat vanna, lahele illusa näoga. Sedda sadet issa käest iggal Jumala päival metsa, ilm olgo fui tahtes. Piddi sealt kuivi ofse torjama, mis tuul olli mahha aianud, ja mis neil koddo kütmisseks tarvis läksid. Kui tuul ei olnud mitte palju mahha aianud, et maene laps ei janud mitte suurt kimpot torjata, siis issa taples hirmsaste lapiega, ja wahhel juhtus füür veel kürjemat temmale. Mees olli viimne tigge ja nurjato loom, kes ei fannud ei suggogi hoolt omma naese eggia omma kolme laste eest, ja nisammoti wåhhe omma kingseppa ammeti pärast. Kõrts ei játnud temmale sefs ühtege aega järrele. Ei mitte allati ei

olnud temma nisuggust ülleannetumat olnud, maid olli füür, enne sedda aega, mõistnud ennese ja perre eest targaste murretsseda. Agga fui raskemad aiad ja haigussed oolid temud, et maia luggu rippalisseks läks, olli mees nuakrafs nürilags sanud. Otsis selle roosto abbi önnetuma laikumisse läbbi. Sepärast ei ükski ei tarvitand sedda viimaks ennam temma ammeti polest, ja perre läks üsna nurja. Maene olli füür veel üük aega murrelinne hing temma omma eest ja muido fa wåssinatta tötegija, agga Jummal partago, nisammotti fui mees, pimine Jumala pühha sanna polest. Ja kust wöita fa sedda walgustust, sest et ramatuid ei olnud neil mitte, ja fui olleks fa, mõllemad ei oskand sugugi luggeda, ja firrik olli neil üsna wöötas koht. Maene piddi nüüd sedda toitmissee murret ehnese peale üksnes wöötma, ja se läks temmale ni kaua häädaoste korda, fui joudis fui personaene teistele tööd tehha. Agga sest et se kibbe maia murre,